

ALEXANDER SCHOONEBEEK

God

DINSDAGMORGEN 1 JUNI. Een uur of negen.

Mensen haasten zich naar school en werk. Drie ontzettend gemiddelde vrouwen gaan boodschappen doen. Een ontwapenend jong moedertje achter een kinderwagen laat de hond uit. En het kind. Maar vooral zichzelf. Kun je zien. Het enige straaltje ochtendzon dat zich door de wolken heen gevochten heeft, is voor haar. En zij kijkt er niet van op.

Vanaf het kerkplein kijk ik even de Mariastraat in. Naar het gemeentehuis. Het staat er nog.

Mooi.

Voor de jongeren is het nog te vroeg om samen te scholen bij de waterput op de hoek van de Hoofdstraat. Daarom is er helemaal niemand om de kleine man in de zomerjas te zien. Hij zit op zo'n bankje bij de put en heeft de pest aan de wereld. En vraagt zichzelf een klein beetje af of er wel een God is. Dat doet hij met geloken ogen. Want als je God dan toch moet zoeken, kun je maar het beste dichtbij beginnen. Zijn hoofd schudt langdurig van nee. Daar is Hij blijkbaar niet.

Het jonge moedertje, de hond en de kinderwagen houden halt bij de put. De hond snuffelt wat aan de stenen. En komt met die paar druppels niet echt aan een plas toe. Het moedertje kijkt in de wagen en lacht. Waarna drie volle stralen zich vanuit de hemel op het tafereel storten. Eén op de moeder en één op het kindeke teer. Dat het uitkraait.

Een derde straal beroert aarzelend het doorleefde masker van de man. Waar zowaar iets van leven in komt. Hij doet zijn ogen open, knippert wat tegen het licht en laat dan een paar verkennende blikken los. En hij ontwaart het frêle moedertje. Dat juist jeugdig op één been balanceert om een steentje uit haar schoen te halen. Waarbij haar rokje een ondeugend spel met haar bovenbeen speelt. En met de wind.

En de mondhoeken van de man gaan even een eigen leven leiden. Ze willen omhoog, ook al werkt hun rechtmatige eigenaar niet van harte mee. Hij probeert er zelfs wat nors bij te kijken. Zo mooi kan het leven toch niet zijn?

Ach.

Tegen de verdrukking in willen zijn ogen eigenlijk wel wat meelachen. Zelfs als het moedermeisje al lang weer met beide benen op de grond staat en haars weegs gaat. Richting gemeentehuis.

Die bron van alle ellende. Waar de machtige wethouder Beenackers hem gisteravond nog met onversneden body-language voor gek verklaarde. En waardoor hij zich weer zo makkelijk op de hoogste kast heeft laten jagen. Van God en alle mensen verlaten.

Hij kijkt het moedertje na. En het rokje ook.

Zij hoeft daarginds niet te zijn.

En ik voorlopig ook niet, denkt de kleine man in de zomerjas er tevreden achteraan. En hij komt inenen helemaal voor zijn glimlach uit. Waarop God ontroerd een voorzichtige hand op zijn schouder legt.

Vrienden? bedoelt Hij daarmee.